

Második fejezet: Irina

Bécs ragyogóan simult össze a májusi napsütéssel.

Ryan személyi járműve – egy nagy, büszke Volkswagen-modell, oldalán az Alfa Matriarchata Szövetség tekintélyt parancsoló emblémájával – ennél is ragyogóbban és simábban suhant célja felé. Gondoskodott róla a jól programozott automatika. Ryan addig is nézelődött. Ritkán járt erre. Az Alfának ezen a környéken is voltak épületei, érdekeltségei, azonban errefelé a városképet már más, kisebb szövetségek központjai uralták. Állítólag valaha errefelé kis házak álltak, olyanok, amikben az emberek elkülönülten laktak.

„Brrr, mint a gettóban!” – gondolta Ryan.

Mára a társadalmi szétagoltságot jelképező kis házak nagyrészt eltűntek, helyüket a matriarchata szövetségek igényei szerint kialakított nagy épületrendszerek vették át.

A matriarchátus együtt élő politikája szükségessé tette, hogy minél több nagy közösségi tér jöjjön létre, melyekhez folyosókon, belső utakon csatlakoztak a lakótömbök. Női szállás, férfiszállás, sokgyerekes anyák szállása, idősebbek, fiatalabbak szállása, vegyes szállás, s a többi. Mivel a lakóegységek nem a lakók tulajdonában álltak, csak a Szövetségtől kapták használatba, igény és lehetőség szerint költözhetek át oda, ahova épp a Szövetségen belül betöltött társadalmi szerepük, vagy egyéni élethelyzetük indokolta.

A „lakóépület-központi épület” felépítést állítólag, még az új korszak hajnalán, elhagyott bevásárlóközpontok átalakításával hozták létre. Van is egy ilyen még a városban. Gondosan karbantartják, és jelenleg a Bécsi Matriarchata Múzeumnak ad otthont. Ryanékat is elvitték oda iskolás korukban. Unalmas volt. Borzasztó volt látni, milyen primitív körülmények uralkodhattak az első „kaptárakban”. Mennyi szükségmegoldás és kezdetleges módszer! Ma már az

évszázadok tapasztalatát, megfigyeléseit alapul véve létesülnek a közösségi központok, melyeket a szleng csak kaptáraknak nevez.

Van is bennük minden, ami kell: a szülő-nevelő egységektől, a lelki gondozóig, a harci kiképző központtól a szórakozóhelyeken át a kézműves hobbi-terekig. Mindez támogatva a korszerű, mindent behálózó technológiával, mely nélkülözhetetlen a Matriarchátus olajozott működéséhez. A működéshez, melynek legfőbb célja, hogy gyerekek szülessenek. Hogy a nők korlátozások nélkül kiélhessék szülővágyukat, a férfiak pedig nemző vágyukat.

Közeledett a belváros, Ryan úti célja. Mögötte, a távoli horizonton, jól láthatóan emelkedett a Sólyom Matriarchata Szövetség monumentális központi épülettömbje. Szép-szép, egész jól sikerült, de azért Bécs építészeti jelképe mégis az Alfa Anyaház, vagyis az Alfa-kaptár. A Sólyom nem csak „a nagy szomszéd” volt, de rivális is. Állítólag a Sólyom lakóinak ősei alapították errefelé az első matriarchata szövetséget az új kor hajnalán. Persze az Alfában azt tanítják, hogy az Alfa volt az első, így lakói az elsők leszármazottai. Ryant ez nem érdekelte annyira. Ez az ideológia-gyártókra tartozik. Vitatkozzanak ők!

Bejövő hívás szakította félbe gondolatmenetét. Az öccse volt az.

– Szevasz Ricky! Mizujs?

– Te kerestél. Gondolod, hogy én csak úgy zavarnálak a főnökösödésben?

– Ja, igen! A holnapi ebéd oké lesz. Tudunk találkozni. De nem zavarasz. Itt száguldok épp a Sólyom kaptár felé. – Ryan inkább nem beszélt valódi úti céljáról.

– Aha, a Sólymok! Láttad, milyen jó kis nő jött át pár hete a Sólyomtól? Igazi latinos-hamvas szépség. Nemrég szúrtam ki a belső neten a bemutatkozó anyagát.

– Felejtsd el egy időre! Valószínűleg foglalt, és nem a pusztá kíváncsiság csábította át. De nem sok az a három hónap kapcsolati védelem. Kibírod.

– Azért én addig is figyelgetem, hátha „udvarló módba” állítja a státuszát. Vagy, ki tudja, talán ő vesz fel engem a „lehetséges férfiak” listájába – bizakodott a testvér.

– Na, ezt kár volt mondanod. Az undok kis Sylviát juttatod vele az eszembe. Még mindig kapok tőle ilyeneket. Csak hagyna már békén! Nem érti, hogy visszavonultam kicsit. Még „csak Te” üzemmódos üzenettel is bombázott a múlt héten, pedig az már komoly önkorlátozás. Minek? Hát a „csak Te” státusszal kizár mindenki mást! Ő hervadozik, én meg nagy kelletlenül küldözgetem neki a „Sajnálom, most nem”-eket.

– Bezzeg a latin csajnak biztos te sem küldenél „Sajnálom most nem”-et.

– Ez a „Sajnálom, most nem”, ez is milyen farizeus egy dolog! Aki „most nem”, az a legtöbbször sosem lesz szimpatikus. Miért nem teszi lehetővé a Matriarchátus a konkrétabb elutasítást is? Minek ez az udvariaskodás, meg lehetőséget nyitva hagyás?

– Nem t'om. Ezen még nem gondolkodtam. De nem is nagyon akarok. Engem a gyakorlat érdekel.

– Oké. Én meg mindjárt odaérek. Akkor holnap az ebédnél találkozunk. Szevasz!

Ryan tudta persze, hogy a lehetőségek nyitva hagyása – amit az előbb kifogásolt – a Matriarchátus egyik fő elve. Sőt! Ez a túlélés egyik záloga. „Minél több lehetőség, annál több kapcsolódás. Minél több kapcsolódás, annál több utód. Minél több utód, annál erősebb társadalom.” Ezt már felső tagozatban beifláztatták velük – sok minden mással együtt.

Ryan amúgy nem az a tipikus 'tenyészím' volt. Nem is az volt a szerepköre az Alfa kaptárban. Átlagos testalkata, jó észjárása, elit származása, a főhivatalnoki szerepkör felé terelték. Nem véletlen, hogy aztán ezt is jelölte ki neki a Pályaorientációs Részleg.

A sok munkája miatt, és egy nemrég kurtán-furcsán véget ért, hosszabban tartó viszony hatása alatt pár hónapja sokat volt egyedül. De azért szerette a lányokat. Az öccsével kitárgyalni is szerette őket. Idővel majd előkerül Ricknél is a Súlyomtól átjött latinos szépség. Csak „most nem” tudta elérni, de a lehetőségek a jövőre nézve még nyitva vannak. Százezernyi lehetőség. Ezt biztosítja mindenkinek a Matriarchátus szabályrendszere.

Megérkezett a régi belvároshoz, ami most a párosok gettója. Az az alig százezer ember élt ott, akik valamiért még mindig ragaszkodtak a régi „férfi-nő párban él” – életformához, a matriarchata szövetségek erőfölénye miatt kialakult teljes gazdasági és társadalmi leszakadásuk ellenére is.

„Jaj, micsoda egy borzasztó hely! Miért is őt küldte oda Richárd bácsi?” Nyilván, hogy újabb tapasztalatot szerezzen egy magas rangú diplomáciai partnerrel. A párosok önkormányzata az Alfához képest erősen rangon aluli partner, de az elnökük mégiscsak egy vezető. Az ügy pedig kiemelten fontos a Szövetség számára. Richárd bácsi – aki a kezdetektől erősen támogatta Ryan szépen ívelő karrierjét – legalábbis azt állította, hogy kiemelten fontos az ügy. Sokkal fontosabb, mint az, amit a múlt hónapban olyan sikeresen végigvitt az olaszokkal. Egy fontos ügy, amiben Ryan megint értékes karrier-tapasztalatot és sok elismerést szerezhethet.

*

Herr Klaus házon kívül volt.

Különös.

„A párosok gettójának főnöke” – ahogy a szövetségekben gúnyolták –, valami halaszthatatlanul sürgős teendőre hivatkozva elment az irodájából a találkozó előtt. Ryan nem szokott vaktában elindulni, ha már személyes találkozóra kellett vennie a fáradságot. Indulás előtt, mikor ellenőriztette, hogy

minden oké-e az időponttal, azt igazolták vissza, hogy rendben. Bár, a titkárnő azt nem mondta, hogy Klaus Scholl elnök úr, vagy ahogy a párosok közt nevezték, Herr Klaus is ott lesz.

Volt ugyanis pót-Herr Klaus.

Kellett, hogy legyen, mert az ósdi önkormányzati székházban a recepció azzal fogadta Ryant, hogy Irina Steinhauser kisasszony fogja őt fogadni.

– Ő meg kicsoda? – szakadt ki a megdöbbenés Ryanból.

– Az Önkormányzat Közgyűlésének titkára. Kiváló szakember. Még ha nem is az Ön rangjához méltó – adta az udvariast a recepció.

Az Önkormányzat Közgyűlésének titkára.

„Kiváló!”

Valami írnokkal fog tárgyalni a párosok gettóját is érintő városfejlesztési tervekről. A városi nagytanácsban ugyanis elakadt az Infocom-8-ügy, s az egymásnak feszülő matriarchata szövetségek erőterében úgy tűnt, hogy a párosok képviselője lehetne a mérleg nyelve. A városi nagytanácsban a nagydoyenek képviselték a matriarchata szövetségeket, továbbá – inkább hagyományból, mint tényleges súlyuk miatt – egy képviselőt adhatott a párban élők önkormányzata is. Ez a képviselő általában az önkormányzat elnöke volt, most épp Herr Klaus.

A városi nagytanácsi vita során Richárd nagydoyen óvatos, tartózkodó álláspontra helyezkedett, hagyta a többieket egymásnak ugrani. Ő természetesen az Alfa Szövetség érdekeit szerette volna érvényre juttatni ebben a kérdésben. De hiába volt egyúttal ő a városi nagytanács elnöke is, nem élhetett vissza – nyilvánosan – ezzel a hatalmával. Ehelyett Klaus úr befolyásolását választotta. Úgy döntött, hogy a háttérben tárgyalásokat kezd vele. Sőt, hogy gesztust tegyen felé, nem magához rendeli, hanem kimegy hozzá.

Az Alfa Matriarchata Szövetség nagydoyenje személyesen látogat el a 'gettóba'! Ez nagy esemény volt. Klaus úr komoly politikai tőkét kovácsolhatott belőle belső riválisaival szemben. Egy nappal a találkozó előtt azonban Richárd nagydoyen behívta magához Ryant, és közölte vele, hogy mégsem megy a párosokhoz, menjen helyette a nagydoyeni titkár. Egyszerű az ügy. Így és így kell elintézni. Vagy máshogy. Mindegy. Lényeg, hogy csábítással vagy fenyegetéssel a párosokat meg kell győzni, hogy az Infocom-8-vitában az Alfa Matriarchata Szövetség érdekeit támogassák.

Ryannek ez már akkor sem tetszett:

– Nem fogja ezt Klaus úr sértésnek venni? Mert akkor lóttek a meggyőzésnek.

– Nem hiszem. Az Alfa nagydoyenjének titkára magasabb rangú tagja a társadalomnak, mint a páros önkormányzat elnöke. Formailag talán nem, de hatalmi súlyában biztosan. Még így is örülhet, hogy magas rangú diplomata érkezik hozzá. Olyasmi lehet ez, mint a régi világban egy kisebb hatalom miniszterelnökének és egy nagyhatalom külügyminiszterének találkozása.

– Vagyis a külügyi államtitkárának. Hisz a külügyminiszterünk te vagy. Vagy olyasmi is, nem?

– Persze, persze. De ne felejtsük a donnát! Anna Martinovich-ot hogy is felejtethetnénk ki! – Égnek emelte a szemét – A donna a nagyfőnök. Hol vagyunk mi hozzá! Vagyis hozzájuk. Ők meg nem szólnak bele a külkapcsolatokba. Szép is lenne, ha a donna megjelenne kifelé, és személyesen kellene valamit elintéznie! Szégyen is lenne. – Megrázta a fejét, visszazökkent – Na, hol is tartottunk?

– Ott, hogy Klaus úr örüljön annak is, ha én megyek.

– Így van! Örüljön! A beruházásnak pedig a mi érdekeink szerint kell folynia! Dobj oda neki valami gumicsontot! Okos fickó vagy te. – A nagydoyen huncutul mosolygott, miközben rövid, ősz szakállát simogatta. – Majd ráérezel,

hol a gyenge része az öregnek. Ügyes vagy. Az olívásokat is pár hét alatt befűzted az üzletbe.

– Volt az egy hónap is – sóhajtott Ryan álszerényen.

– Akkor annyi. Ehhez most nem fog kelleni egy hónap. Pár nap elég lesz. Többet nem is kapsz rá.

Így indult az egész.

*

Ryan megérzése mégis helyes volt. Herr Klaus hiúságból meghátrált. De arra azért nem volt mersze, hogy a tárgyalást lemondja. Sőt. Tulajdonképp egy agresszív tárgyalási pozíciót vett fel azzal, hogy jelezte: ő is tud rangon alulit küldeni maga helyett. Nem is elnökhelyettesi rangban, hanem egy alantast. Egy egyszerű hivatalnokot! Mi is a beosztása? Valami tanácsi írnok, vagy mi.

„Most akkor kiforduljak az ajtón?” – tűnődött Ryan. Richárd bácsi szavai jutottak eszébe, az intése, hogy az Alfa érdekeinek érvényre kell jutniuk.

Nagy presztízskérdés ez, és sok pénz múlhat rajta. Legfőképp pedig az Alfa még erősebb hegemoniájának biztosítása a régióban. Mi ehhez képest az ő kis presztízskérdése? „Ugyan, Ryan, no para! Menjél csak! Vágjál jó képet az egészhez!”

A recepciós egy kopottas folyosón vezette, majd megállt egy nyitott ajtajú tárgyalóteremnél.

– Erre tessék! A titkárszobony már várja.

Csinosan öltözött, határozott megjelenésű, harminc körüli nő lépett Ryanhez és bemutatkozott:

– Irina Steinhauser vagyok, üdvözlöm!

„Nem is olyan rossz! Lehetne keresnivalója az Alfában is” – futott át Ryan agyán, miközben házigazdája mentegetőzött, miért is nem tud Herr Klaus itt

lenni a megbeszélésen. Ryan épp nem figyelt oda annyira a mondottakra, hogy ezt felfogja, de talán nem is érdekelte. Úgy is csak taktikázik az öreg. Mindegy mi a kifogás.

– Semmi gond! Lényeg, hogy a fontos találkozó létrejött – szorította a szavakat egy tétova műmosolyba.

– Parancsol valami frissítőt? Messze vagyunk. Sokat utazhatott.

– Kérek. Valami jó páros specialitást, ha lehet.

– Tudok ajánlani kitűnő ásványvizet egyik alpesi ásványvíz-palackozó vállalkozónktól. Esetleg egy kis termelői sört? – mosolygott udvariasan a nő. Egyenes szálú barna haja kellemesen omlott a vállaira.

– A mámort hagyjuk a végére! Jöjjön az ásványvíz!

A nő fürkésző tekintettel méregette Ryant. „Nem egy nagy diplomata” – gondolta a férfi. „Nem szabad ilyen érdeklődést kifejezni. Legfeljebb a kaptáron belül, valamelyik társalgóban, vagy egy bárban...”.

– Mivel kezdjük? – kérdezte a nő.

– Hogyhogy mivel? – hökkent meg a férfi. „Á! Ügyes! Nem is rossz! Zavarba hozni a másik felet, hogy lejjebbről kezdje. Ez a nő mégiscsak tudhat valamit. Jó lesz vele vigyázni.” – Bedobott egy visszavágást:

– Mesélne kicsit arról, hogy milyen is egy ilyen önkormányzati közgyűlés maguknál? Úgy tudom, ott titkároskodik.

– Ott, igen. Az Önkormányzati Közgyűlésről pedig szívesen mesélek. De figyelmeztetem, hogy unalmas. Ha el akar aludni, már kezdem is a mesét.

„Brrr, már megint visszavágott!”

– Talán akkor hagyjuk! – vonult vissza Ryan – Az is elég, ha a munkájáról beszél.

– Valójában az Önkormányzati Közgyűlés – hála Istennek –, csak havonta egyszer ülésezik. Persze Herr Klausnak bizonyos ügyekben máskor is ki kell kérnie a véleményüket vagy a döntésüket, ehhez viszont nem kell formálisan

összegyűlniük. Én intézem neki ezt az egész folyamatot. Úgyesen fogalmazom a kérdéseket, úgyesen igazítom a válaszokat a magasabb érdekekhez. Aztán felügyelem a döntések végrehajtását is. Afféle belső diplomáciai segédnek mondanám magam leginkább.

– És külső is, ezek szerint! – szakadt ki Ryanból. „Te jó ég! Ez a nő olyan pozíciót tölt itt be, mintha náluk egyszerre lenne a donna és a Nótanács egyik segédje valamint a nagydoyen titkára.” Tehát mégsem olyan kis akárki. Nem az írnot küldték tárgyalni. Most Ryannek kell egyensúlyba hozni a helyzetet. Főleg, mivel a nő máris szemtelenül megkérdezte:

– De ugye maga sem a nagydoyen személyesen? Mi is a maga szerepe?

Most odavágjon, vagy simulékony legyen? Első a küldetés. „Ok, Ryan, nyugi! Lenyomjuk ezt itt, de csak finoman!”

– Nos, igen. Bár fiatal vagyok, s ebből egy csekély értelmű szemlélő is kikövetkeztetheti, hogy nem én vagyok a nagydoyen, azért koromhoz képest jelentős, és a felületes szemlélőt tán meg is lepő tény, hogy én vagyok az Alfa Matriarchata Szövetség nagydoyenjének titkára. Nem a portást küldte tehát maga helyett Richárd úr, hanem a jobbkezét. Azt az embert, aki napi szinten befolyással van az egyik legnagyobb szövetség külkapcsolataira és sokezer-milliárdos vállalatbirodalmának üzleti ügyeire. A maguk kis ügyében tehát megfelelő tárgyalópartnerre számíthat. Erről kezeskedem, asszonyom.

– Kisasszony! – vágta rá reflexből a nő.

Ryan megakadt kissé. „Hopp, hogy is vannak ezek az elnevezések a párosoknál?” – tanulmányai között futott egy kört. Aztán kibökte.

– Ez azt jelenti önöknél, hogy maga még nem szült gyereket, igaz? Elnézést, ne vegye tapintatlanságnak a kérdést! Csak, ha már kijavított, szeretnék pontosan látni.

– Nem egészen azt jelenti, de részben igen – válaszolt kissé zavartan Irina Steinhauser. – Kisasszonynak azt hívják, aki még nincs férjnél. Maguknál

bezzeg ismeretlen az ilyesmi. Nincs is házasság. Mi akkor maguknál az asszony?

– Minden külsős hölgy udvarias megszólítása. Így hívjuk azokat, akik a szövetségen kívüliek.

– És belül? Tudja, tanultunk mi is ezt-azt a Matriarchátus működéséről, de bevallom, azért nem túl részletesen. Hisz itt azért... – elharapta.

– Valami átkozott szörnyű förmedvénynek tartják, ugye? Valami szodomita szörmyszülöttnek. Pedig egy csodálatos, harmonikus közösség. Szívesen mesélek róla, ha érdekli. Ha gyorsan meg tudunk egyezni a küldetésünk tárgyában, és marad még idő, akkor nagyon szívesen. Lelkesedem a Matriarchátus elvéért, szerintem csodálatos dolog, így bármikor szívesen mesélek róla. Feltéve, hogy a maguk paranoid szabályai nem tiltják, hogy meghallgassa.

A nő szúrós tekintettel nézett rá.

– Nem ócsárolhatja a társadalmi rendszerünket! Ehhez nincs joga!

– Eszemben sem volt. Ez nem az én véleményem. Inkább csak felvillantottam, hogy a maguk által lenézett szodomita társadalmunk hogyan ítéli meg a párosok társadalmát. Tekintse kis részletnek egy nagyobb szociológiai elemzésből.

– Nem érdekelnek az elemzések.

– Akkor fel sem háborodhat a tartalmukon! – Ryan úgy érezte, hogy itt talált egy kis rést – Engem is az üzlet érdekel inkább. Nézze, folytassuk! Hamar megegyezünk, aztán én felállok, kimegyek azon az ajtón és nem kell tovább elviselnie. Mehet a feje után a maga világában! Nem vagyok én térítő!

Ezzel megint rosszat mondhatott, mert a nő felfortyant.

– A térítők! Azok a hibásak mindenért! Tudjuk, hogy száznyolcvan éve az agresszív térítők beszélték tele mindenki fejét. Azért terjedt el az undok

rendszerük, mert a térítők mindenféle mázas hazugsággal elcsavarták az ostobák fejét.

– Talán Herr Klaus nem az emberek fejének telebeszélésével lett elnök önöknél? Úgy tudom, a választási rendszerük ma sem a tökély, és sosem volt az.

– Hogy jön most az ide? Herr Klaus legalább nem akarja megváltoztatni az emberek magánéletét. Egy elnök nem akarhatja megszabni, hogyan gondolkozzanak a polgárai!

– Csakugyan? Ezt örömmel hallom. A mi tankönyveinkben pedig ilyesmiket is írnak a párosok választott politikusairól...

– Ne csúsztasson! – vágott közbe a nő. – Felidegesít. Pedig gondolom az lenne a feladata, hogy elérje, hogy az Infocom–8-beruházást az Alfa Telecom szerezhesse meg. Ezt pedig Herr Klausnak valami titokzatos okból támogatnia kellene. Hallja, nem egy behízelt módszerrel választott erre. Talán a Sólyom Szövetség ügynöke, és valójában az ellenkezőjét akarja elérni, mint amiért jött?

– Ugyan, miket képzelsz! A céljaim tiszták...

– Tiszták! – csattant fel Irina. – El tudom képzelni, milyen tiszta ügylet lesz ez a beruházás. A nagykutya játék. Nem is értem, mi kis senkik hogyan keveredtünk ebbe bele!

Ezt valójában Ryan se értette. Idefelé jövet el is gondolkodott rajta. Régi, elavult szabály, valami régről megmaradt udvariassági gesztus lehetett a mögött, hogy a párosok önkormányzata még mindig képviseltette magát a helyi politikában. Mert régen az ősök így egyeztek meg. Voltak anno itt-ott villongások is a feljövőben levő matriarchátus és a régi rendszer hívei között, de szerencsére nem jelentősek. A kölcsönös engedékenység szellemében, harc nélkül, 'magától' alakult így.

Pedig ebből akár vallásháború is lehetett volna. A múltban a vallásháborúk komoly tömegeket mozgattak meg – komoly károkat okozva ezzel. Egy

háborús feszültséghez viszont általában közel azonos súlycsoportú felekre volt szükség. De a matriarchata szövetségek létszáma olyan lendületesen bővült, a gazdasági és társadalmi hatalmuk olyan gyorsan erősödött, hogy ez hamar eldöntötte az erőviszonyokat. Így a kisebbségben maradt párosok már nem tudtak alakítani a folyamatokon.

Ahogy tehát annak idején – amikor még többségben voltak –, ők megengedők voltak a Matriarchátussal szemben, úgy a későbbi többségbe kerülő másik oldal is „egyenlő jogokat” hagyott nekik. Hiszen világnézeti és vallásszabadság van. Nem kényszeríthetik őket arra, hogyan gondolkodjanak és éljenek. Mint ahogy az egyéb, más világnézeten levő párosokat és nem párosokat sem, akikkel a párosok szintén ellentéteket „ápoltak”.

Ryanen most is átfutott ez a gondolat, de igyekezett udvariasan válaszolni:

– Tudja, ez a szép és igazságos ebben a mai, modern társadalomban, hogy engedi Önöket, a kisebbséget is komolyan beleszólni az ügyekbe. Ott képviseltetik magukat a Nagytanácsban, pedig létszámarányosan nem férnének be. Az Alfa Matriarchata Szövetség például mindig is támogatta a kisebbségek érvényesülési jogait.

– Hogy oda ne rohanjak! Most akkor legyenek elbűvölve?

Ez a nő nem enged. Kemény páncélzatban tárgyal. Hol lehet a puha pontja? Néhány pajzán gondolat ötlött fel Ryan agyában, de elhessegette őket. „Tárgyalunk. Gyerünk!” Richárd nagydoyen s az Alfa Szövetség elégedetlen lesz, ha üres kézzel jön el egy rutinmegbeszélésről. Azt várják el, hogy az Infocom-8-projekt az Alfáé legyen, mert ez sok előnyt biztosítana. Ha pedig az előnyök megvannak, ő, Ryan, hős lesz, dicséretet és elismerést kap. Sok elismerést. Vele együtt sok nőtársa kedves meghívását, aminek lassanként úgyis ideje lenne. Hisz ki kellene már törnie kicsit az elzárkózásból.

Ezen a nőn tehát gyorsan túl kell lennie!

De megint Irina kisasszony vágott oda:

– Ne haragudjon, de kevés az időm erre a megbeszélésre. Túlságosan eltértünk a lényegtől. Sok a dolgom, siessünk!

Még ő siet! Hova siet? Haza? Vajon hol lakik? Kivel? Kikkel társalog a szabadidejében?

S ez miért érdekli Ryant?

– Bocsánat asszonyom, ö... kisasszony. „Szedd össze magad! Elő a nehéztüzérséggel!” – Hangzott a parancs a fejében. Az eddiginél is komolyabb arckifejezést öltött fel. – A lényeg tehát, hogy érzékeltük az Önkormányzat törekvéseit, miszerint bővíteni szeretnék az energetikai önellátó rendszerüket. Tudomásunk van arról is, hogy a költségvetésük ez irányban meglehetősen szűkös, és hogy a projekt finanszírozása a páros bankok számára is túl nagy falatnak tűnik.

– Honnan tud erről? Különben is, nem az Infocom-8-projektről kellene beszélnünk?

– Tudja, arról beszélünk. Csak innen kell indulni. A bankok, ezt biztosan maga is tudja, élénk információs kapcsolatban állnak egymással a háttérben. Ez nem szabálytalan, ez az a mód, ahogy a világ működik. Az önök bankjai társfinanszírozásért fordultak a mi bankjainkhoz.

– Várjon! Ezek nem a mi bankjaink. Olyan pénzügyintézetek, amik európai befektetők tulajdonában állnak. Nem az enyéme. Nekem nincs rájuk befolyásom. Tudja, én hivatalnok vagyok, nem bankfelügyelő.

– Az én munkakörömbe viszont például az is beletartozik, hogy képviseljem az Alfa Matriarchata Szövetséget, mint többségi tulajdonost néhány nagy bank igazgatóságában. Így óhatatlanul értesülök a komolyabb ügyekről. Nincs itt banktitok-szegés. Egyszerű üzlet ez, ami hasznot hajt a feleknek.

– Maga dönti el, hogy lesz-e banki pénz az energetikai fejlesztésre? – a nő egyszerre volt élénk és csüggedt.

– Az talán túlzás. Mondjuk inkább úgy, hogy az Alfa Szövetségnek sok olyan helyi banki döntésbe beleszólása van, ahol az Alfát történetesen éppen én képviselem. Ez persze még nem jelenti azt, hogy a saját fejem után megyek. Átgondolt üzleti döntéseket kell hoznom egy komoly stábbal együttműködve.

– De más bankokhoz is fordulhatnak a mi bankjaink.

– Mégis vannak bankjaik? – Ryan végre nyeregben érezhette magát, legalábbis kicsivel beljebb. A találat, ezek szerint, jól ült.

– Jó, igen, vannak! Legyen szórszálhasogató! Úgyis tudja, mit akartam mondani. Más szövetségek irányítása alatt is állnak nagy pénzintézetek. Miért lennének a mi bankjaink, pardon, az Önkormányzat területén bejegyzett bankok, csak önökre utalva?

– Nincsenek. De van gyorsaság, van hatékonyság. Az energetikai finanszírozásban és helyismeretben a mieink erősek. Ezt mások is tudják. Nagyon sok más nagy bank is van. Önök Londonig, Frankfurtig is elmehetnek forrásért. De a távolsággal nő a kontroll hiánya, a bizalmatlanság, a lassúság, az ár, hadd ne soroljam!

Amúgy meg, egy ilyen energiatelep, amit terveznek, nem nagy cucc. Nem is nagy összeg. Mindössze nehézségekkel jár messziről és helyi tapasztalat nélkül intézni. Itt érünk össze az Infocom–8-projektrel. Az Alfa nem csak a forrásokkal rendelkezik hozzá, de a szükséges mérnöki és ipari kapacitás is a birtokunkban van. Kis túlzással az Infocom–8-projekt akkora, hogy az önök energiatermelő telepe az egyik sarokban elférne. De ne erről beszéljünk! Arról beszéljünk, hogy milyen előnyökkel járna az Önkormányzat számára, ha az Alfa vezetné az Infocom–8-beruházást.

– Milyenekkel? Nem mindegy nekünk, hogy a minket kizáró információs rendszert ki építi? Ez az egész a szövetségek bulija. Minket, a társadalmukon kívül élőket, nem érint a maguk kis adatforgalma.

– Pont erről van szó, hogy mi ezt az egészet kibővítenénk. Az az ajánlatom, és ezt szerettem volna Herr Klausnak tolmácsolni, hogy az Alfa komolyan gondolkodik azon, hogy bevonja a Párosok Önkormányzatát is a megvalósításba. Itt is kiépítenénk egy kapcsolódási pontot. Lekérdezési jogokkal hozzáférhetnének a rendszerhez.

– Minek? Hogy láthassuk a kis párkereső üzeneteiket?

– Azt, mondjuk, pont nem. De a rendszer tele van olyan adatokkal is, amik az önök számára is hasznosak lehetnek. Például, mikor milyen kapacitások állnak rendelkezésre a kórházainkban. Ugye, tudja, hogy egy szövetségi kórház sokkal haladóbb technológiát engedhet meg magának? Ezen felül képzések, üzleti lehetőségek, kulturális események, pályázati pénzek. Ezek eddig is mind nyilvánosak voltak a többi szövetség felé, de most behívnánk a körforgásba a párosok önkormányzatát és lakóit is. Végre egy kicsit újra egy társadalom lehetnénk, s Herr Klaus elmondhatná, hogy mindez az ő elnöksége alatt történt. Ki tudja, tán utólag korszakot is neveznének el róla!

– Igen, a korszakot, amikor a kultúránk végleg eltűnt, mert beleolvadt a nagy masszába, és a maradék népet is felszívták a kaptárok.

– Talán fél? Azt hittem, hogy a páros életet választók boldogok így. Nem tudtam, hogy erővel kell visszatartani őket a kaptárokba való jelentkezéstől. – A férfi már-már túlságosan nyeregben volt. Érezte, hogy kicsit vissza kell fognia magát, különben túbillen az egyensúly.

– Senkit sem tartunk vissza erővel – Irina Steinhauser dacosan felszegte az állát.

– Persze, mert önmagában elég jó visszatartó hatású már a nevelő propagandájuk is, igaz?

– Maradhatnánk a tárgynál? Vagy azt inkább fejezzük be? – Itt volt a billenés-pont. Lassítani kellett.

– Igen, maradjunk, azután fejezzük be! Az ajánlatom tehát ez: Banki támogatás és bekerülés az Infocom–8-projektbe. Kérem, tolmácsolja Klaus elnöknek is! Bízom benne, hogy ő józanabban ítéli meg ezt a helyzetet. Mondja el neki, hogy ha a Nagytanácsban a jövő héten az Alfa Szövetség projektjavaslata mellett érvelnek és szavaznak, akkor az energiafejlesztő telepük beruházása lendületet kaphat, mert gyorsan található majd kedvező banki finanszírozást. Ráadás, sőt, szerintem a lényeges pedig az, hogy az Infocom–8 rendszerének egyik ága kiépülne az önök kerületében is. Aztán azt kezdenek vele, amit tudnak. Informatikusaik azért gondolom vannak, ugye?

– Hogyne, nem is akármilyenek – ült rá Steinhauser kisasszony lelkesen az ajánlat végére toldott terelő-taktikus „kijelentő kérdésre”. Igent mondtak vele egy összetett gondolatmenet végén. Régi tárgyalási trükk. Vegyes kijelentések, végül egy nyilvánvaló igen-t vonzó kérdés. Ezzel próbálják a partnert az egész ajánlat elfogadása felé terelni. Valószínűleg utólag észrevette a megvezetést, és úgy határozott, ő is játszik a másikkal, mert hivatalos hangon tette hozzá: – Értem az ajánlatát, titkár úr. Viszont akkor egy percre behívnék még egy kollégát, aki a dolog informatikai részéhez jobban ért.

Ryan először tiltakozni akart, hisz ez nem egy technikai típusú megbeszélés volt. De aztán úgy döntött, minél többet enged jelentéktelen kérdésekben ennek a dühítően okoskodó nőnek, annál többet segít az ügynek.

– Oké, jöjjön csak az infóguru! – még egy mosolyfélét is sikerült talán az arcára préselnie.

Irina Steinhauser beleszólt kézi kommunikátorába: – Frantz! Bejönnél egy percre!

A Frantz nevű kolléga sem lelkesedhetett az ötletért, mert Steinhauser kisasszony azzal fordult a vendégéhez: – Sajnos nem tud jönni, és ahol most van, onnan képet se tud adni. Viszont ki tudom tenni hangszóróra. – Letette kommunikátorát az asztalra.

A kommunikátor régi darab volt, de egész modern azokhoz az ősrégi cuccokhoz képest, amiket szerte a párosok elmaradott gettójában használtak. Persze, Ryan fülkommunikátorához képest sehol sem volt tudásban. A gazdasági és technikai haladást a Matriarchátus képviselte. A párosoknak maradt a maradék. Morzsák a gazdagság asztaláról. „Meg kellett volna rég szüntetni azt a szabályt, hogy ezek is képviselőt küldhessenek a nagytanácsba. Végül még beleszólnak valamibe.” – duruzsolta megint Ryan nagyon is felsőbbrendű énje. De képmutató diplomata énje már udvariasan köszönt a hangszóróból bejelentkező ismeretlennek.

Ryan a cél érdekében ma mindent elviselt. Ezt a nőt, ezt a helyet, bárkit, és bármit. A cél, az Infocom–8-projekt elnyerése, kiemelten fontos a nagydoyen számára. Ryannek pedig az a fontos, ami a nagydoyennek fontos. Ami – legtöbbször – egybeesik azzal is, ami az Alfa Szövetségnek fontos.

Kifejtette az informatikusnak a projekt lényegét, kiegészítve azzal, hogy a technikai részletek nem őrá tartoznak, nem is ért hozzájuk, s nem is igazán jelen beszélgetés tárgyát képezik. Aztán várt. Figyelte a nőt, és a hangszórókat.

– A projekt egészével szemben van kifogásom – szólt az informatikus. – Nem fogunk belelátni a cucc háttérébe, olyan rendszert is a nyakunkba varrhatnak, ami veszélyezteti a szabadságunkat.

– Az integráció az önök felzárkóztatását szolgálná. Mint mondtam, a technikai részletekhez nem értek, de biztos vagyok benne, hogy mérnökeink a lehető legjobb megoldásokat építik a tervekbe. Természetesen, bizonyos mértékben, önök is megnézhetik – érvelt Ryan.

– Meglátjuk. De ha ön a technikai kérdésekben nem kompetens, már bocsánat, de én mennék a dolgomra.

Ryan kínlódó arccal nézett a nőre. Minek kellett ezt a fickót megkérdezni? De a diplomata én nem hiába volt jól képzett:

– Nos, kedves, ö... Frantz, ugye?...Kedves Frantz. A technikai észrevételeit természetesen nem szeretné figyelmen kívül hagyni az Alfa Szövetség. Ha javasolhatom, a projektanyagok átnézése után írjon majd egy memorandumot, és a kolléganője továbbítja majd nekünk. Aztán az illetékes részlegünk iktatja, s így elérhetjük, hogy az értékes észrevételei jó eséllyel figyelembevételre kerüljenek a keretmegállapodás...

A másik közbeszölt: – Oké, de ebben meg én nem vagyok illetékes. Én a konkrétumokkal foglalkozom itt. Ha átjön valami, majd megnézem. De nem tetszik, elsőre.

– Persze, megértem – Ryan talán tényleg meg is értette. Nem azt mondta, hogy elfogadja, csak azt, hogy megéri. Az informatikustól végre elköszöntek. Ismét ketten maradtak.

– Akkor talán térjünk vissza az eddigiekhez! A mérnökök majd ráérnek egymással beszélgetni. Nekünk itt az alapokat kell letennünk. Azért Ön átlátja és tudja képviselni az ajánlatot, ugye? – fordult Ryan Steinhauser kisasszonyhoz.

– Megnyugodhat, egyetlen részletét sem fogom elrejtenei Klaus elnök úr előtt. Ő és a Közgyűlés fog dönteni. Tudja, végül is, én csak afféle írnok vagyok itt.

– De azt egész jól csinálja szerintem. Abban is biztos vagyok, hogy a Közgyűlés tagjaira van némi befolyása. – „És nem is tudom, hogy ennek örüljek-e” – tette hozzá magában.

A nő „készenléti” tartást vett fel, jelezte, hogy részéről ezzel a beszélgetést befejezte. Ryannek ez eszébe juttatta, hogy végül is majdnem végig a nő irányított. Talán azért a kritikus pontokon mégis meg tudta fogni. De nem tudta leplezni az arcára kiülő elismerést.

– Akkor végeztünk, ugye? – kérdezte a nőtől.

Az elismerő tekintetet Irina Steinhauser is észrevette. Kicsit mintha elpirult volna. „Nocsak, ennek a nőnek tán érzelmei is vannak?” Ryannek kezdett visszatérni a magabiztossága.

– Akkor, most beszéljek még a Matriarchátus belső dolgairól? Szigorúan nem térítő szándékkal persze, csak hogy oszlassam a tévhiteteket.

– Nos... – de nem derült ki, hogy a kérdezett mit válaszolt volna, mert belépett a tárgyalóba egy fiatal, markáns vonásait szemüveggel ellensúlyozó, nem teljesen jól öltözött férfi, és köszönés nélkül intézte a nőhöz figyelmeztető szavait:

– Irina, Klaus elnök a fővonalon. Várja a jelentkezésedet. – Ryanhez fordult. – Elnézést, hogy zavarok! Tudja, az elnök urat nekünk is nehéz elérnünk. És a védett vonal külön helyiségből kapcsolódik. A kolléganőm hamarosan újra a rendelkezésére áll.

– Hú, hogy elszaladt az idő! – pattant fel a nő – Megyek már, Henrik! – Aztán Ryanre nézett. – Titkár úr! Ne haragudjon, hogy ilyen kurtán fejezem be, de azt hiszem, az összes lényegi kérdést megbeszéltük. Az elnök úrral most azonnal egyeztetek is a tárgyban. Ugye nem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan, frissiben meg is fogom ejteni? Aztán jegyzékben fogjuk Önöket tájékoztatni a döntésünkről.

Ryan nem tudta, hogy felháborodjon, vagy úgy tegyen, mintha mi sem lenne természetesebb, hogy a találkozózt ilyen hirtelen gyorsasággal zárják le. A „kis beszélgetés” a tárgyalások kötelező formai lezáró eleme volt. De ezek szerint most elmarad.

– Persze, rendben – bökte ki – várjuk a jegyzéket. Az úrban kit tisztelhetek?

Irina középre lépett. – Uraim, ő Henrik Krizinsky, az Önkormányzat közgyűlésének másodtitkára, az úr pedig Ryan Martinovich, az Alfa Matriarchata Szövetség nagydoyenjének titkára.

– Örvendek! – ráztak kezét a férfiak, akik láthatóan nem örvendtek egymásnak. Ryan külön bosszankodott amiatt, hogy megint nála volt az információs hátrány, hiszen a másik férfi nyilván tudta, kivel fog a tárgyalóteremben találkozni. „Jobban fel kellett volna készülnöm az Önkormányzat szervezeti felépítéséből” – gondolta. De hát, ki tudhatja előre, hogy egy magas szintűnek szánt diplomáciai találkozón még a portással is meg kell ismerkednie.

– Akkor viszlát! – Lépett ki a kellemetlen helyzetből, majd elindult az ajtóban feltűnő recepciós hölgy felé, aki nyilván azért jött, hogy őt kikísérje. Irina és Henrik előreengedték a magas rangú vendéget.

– Viszlát! – köszönt Irina, s ő is kijött az ajtón. Henrik, a kissé borostás kolléga követte. Talán ő is köszönt.

A nő még visszanézett a folyosón. Lehet, hogy ellenőrizni akarta, hogy Ryan kimegy-e? Vagy csak úgy visszanézett? A nők tudnak visszanézni. Ami a férfiakat vagy zavarba hozza vagy bátorítja. Vagy semmi. Nőtől és férfitől függ. Itt pedig most elsősorban két hivatalos személy találkozott, nem nő és férfi.

De két világ is találkozott. Világok, melyek nap mint nap találkozhatnak, hiszen szabad a mozgás a városban, mégsem találkoznak olyan sűrűséggel. Pedig számít a találkozási sűrűség. Meghatározza, kikről van tudomásunk, mekkora kört hiszünk a „világnak”. Ryan sem sokat járt még a párosok gettójában. Minek is ment volna oda? Nincs ott semmi, ami oda vonzaná.

Visszaérkezett a kecsesen impozáns személyi járművéhez, beült, beadta az automatikának az indulási parancsot. El innen! A jármű meglódult, repítette utasát. Nem a maga fajtának való vidék ez.

Volt persze néha egy-egy „kaptárlakó” fiú, aki itteni lányoknak próbált udvarolni, és még manapság is mindennapi jelenség volt, hogy egy szövetségi „kaptárba” jelentkeztek a párosok fiataljai. A kaptárak ellen erős volt az ideológiai nevelés, de ha a fiatalok vére pezsdül, kevésbé számít az ideológia. A

matriarchata szövetségeket a lehető legrosszabb színben próbálta az ideológia feltüntetni, hogy fel se merülhessen senkiben az odaköltözés. Főleg a fiatalokban ne.

A fiatalok közül is inkább a vagyontalan férfiakat engedték könnyebben a matriarchata szövetségekbe. Ők, ha a bejutási procedúrát végigcsinálták, és nem hőköltek vissza nagyon hamar, legtöbbször már ott is maradtak.

Hiszen a távozás szabályainak szigorúsága megfontolásra intette a férfiakat. A kilépő férfiak nem vihettek magukkal mást, csak a személyes holmijukat. „Vagyontárgyakat” és vagyoni elemeket nem. Mivel a legtöbb eszközt, tárgyat és holmit a Szövetség biztosította használatra, a személyes holmijkból nem volt sok. A férfiak lojalitását a kezdetekkor ezzel az eszközzel tudták elsősorban szabályozni.

Ha egy belépő férfinak például volt egy ingatlana, s belépett egy matriarchata szövetségbe, akkor ennek az ingatlannak a tulajdonjoga és vagyonezelése a belépéssel az adott szövetségre szállt. Ha pedig az illető kilépett volna, a korábbi tulajdonát kilépéskor nem kapta vissza. Ez volt a lojalitás biztosítéka. Míg tag volt, ezt az ingatlant elsőbbsége volt használni. Sőt, a Szövetség saját költségvetése terhére, és a többi szövetségi tag munkáját is igénybe véve gondozta a vagyontárgyat. Ha a Szövetség úgy látta jónak, az ingatlanba mást is odaköltöztethettek, véglegesen vagy ideiglenesen.

Így volt ez tanyával, kastéllyal, cégtulajdonnal, gyárral, vagy akár egy kis lakással, járművel. Állítólag a régi időkben még egyesek meg-megtámadták bíróságokon e szabályokat, de olyan jól megfogalmazott magánjogi szerződések voltak mögöttük, hogy a perek általában elbuktak, a szövetségek pedig vagyonosodtak. A legtöbb esetben persze úgy, hogy a belépő tag eleve bent is maradt.

A belépő nők, mint a Szövetség „fontosabb, és kevésbé kalandor természetű” tagjai, több jogot élveztek. Tulajdonaikat bizonyos időn belüli kilépéskor

viSSzakaphatták. A már bent születettek viszont már a Szövetség tagjaiként éltek, a szülő által hozott vagyon felett az egyes generációk egyre kevésbé rendelkezhettek. Nem is volt szükségük rá, hiszen a szövetségek igyekeztek mindent biztosítani számukra. A szűkösebben elérhető erőforrások elosztására pedig jól szabályozott rendszerek voltak. „Úgysem a kényelem a fontos, hanem a Szövetség” – hangzott a jelmondat.

Sok jelmondat volt. A múlt idők bölcseitől tömör, érthető utasítások maradtak az utódokra, mely utasítások egyben tartották, kormányozták a szövetségeket. Ezek a jelmondatok inkább intő, segítő gondolatok voltak, mintsem maguk a szabályok. Viszont mindenki betéve tudta, s lehetőleg vallotta is őket.

A Szövetség pedig eltartotta hitvalló tagjait. Nem csak fizikai biztonságot adott, de szociálisat is. A Szövetség tagjai csak a párosok életéről szóló tananyagokból ismerték a „magányosan küszködő ember” fogalmát, az egzisztenciális bizonytalanságot vagy a válás utáni sokkot. De nem tudták elképzelni azt sem, milyen lehet egy esküvő, vagy egy nagy családi összejövetel. Igaz a Szövetségen belül is voltak úgynevezett családok, szorosabb kapcsolatok, hisz pont a megengedés volt a rendszer lényege. De azért széles volt a legtöbb „rokonság”, s a rokonok inkább csak laza kapcsolatokat ápoltak. Bár állítólag ez a párosoknál is így volt. Ha valakinek „külső rokonai” voltak, velük is engedélyezett volt a kapcsolattartás. Hadd tudja meg a külvilág, hogy semmi sem tilos! Hadd legyen kedve neki is csatlakozni.

A párosok társadalmában a szövetségi emberelszívással szemben szigorú védelmi, és megelőző szabályok voltak érvényben, melyek a vagyon- és létszámcsökkenés védelmét szolgálták. Kiegészültek az erős elrettentéssel, és ellen-propagandával. Propaganda tehát itt is, ott is volt bőven.

„Mintha az emberek nem tudnák maguktól, mit akarnak, és mi jó nekik!” – Ryan ezen eltűnődött. – Tényleg! Az emberek amúgy ezt tudják? – Nem volt benne biztos. Ő úgy érezte, tudja. De hát minden „tudása” és „hite” az eddigi

szövetségi képzések eredménye. Arra jutott, az az igazán szabad ember, aki úgy választ életformát, hogy jól ismeri a választási lehetőségeit, és megvan ehhez a választási szabadsága.

Ezt a nőt még fel kéne még keresni, és beszéltetni a rendszerükről. Igen vehemens prófétája a párosoknak, nála alkalmasabbat keresve sem található. De Ryannek nem valami puha, lagymatag előadásra volt szüksége, hanem valakire, aki próbára teszi a magabiztosságát. Amúgy biztos volt benne, hogy ő rendben van, hogy a Matriarchata elvekben megingathatatlan. Talán titkon arra számít, hogy ő ingatja meg a nőt? Igen, az szép győzelem lenne. Kemény ellenfelet legyőzni, az a győzelem igazán.

Figyelte magát. – Csak nem valamiféle érdeklődést érez Irina iránt, mint nő iránt? Ah, dehogy! Száz ilyen nőt is található. Nem! A nő szellemiségére kíváncsi. Arra, ahogy az intellektusa megnyilvánul az „idegen talajon”.

Intelligens nők természetesen a Matriarchátusban is voltak. Fontos pozíciókat, feladatokat láttak el. Ő pedig ezerféleképpen kapcsolódhatott intelligens nőkhöz, akár a virtuális kapcsolatfelvételi rendszer segítségével, akár klubokban, társalgókban, rendezvényeken. S az ágyban is, ha mindketten akarták. Itt viszont egy másik világ újszerű megközelítésének lehetősége csillant fel. Nem a tankönyvszagú, nem a közvélemény lenézően felületes megközelítése, hanem valami friss és érdekes. Amit aztán jó lesz legyőzni, túllépni, általa is megerősödni.

– Ki tudja, tán Irinát végül meggyőzi, és a nő belép az Alfa Szövetségbe. – Borzongva gondolt az ellenkező lehetőségre, hogy Irina győzi meg őt annyira, hogy a párosok közé emigrál. – Semmi esélye! – Abban viszont bízott, hogy ennél több az esélye annak, hogy Klaus elnök támogatja majd az Infocom–8-projektben az Alfa érdekeit. Fontos lenne. Onnantól pedig könnyű győzelem.

Mosolyogva dokkolt be az Alfa vezetői hangárjába. Megérkezett. S nem csak az „otthon melege” készítette jókedvre.